

# РЕШЕНИЕ

№ 893

гр. София, 23.02.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-Ж**, в закрито заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Владимир Вълков

Членове: Клаудия Р. Митова  
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Владимир Вълков Въззивно гражданско дело № 20211100510559 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 435 и сл. ГПК.

Предмет на разглеждане е жалба на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД срещу постановление за разноси от 06.10.2020 г., с което частен съдебен изпълнител М.Г. отказала да намали приетите разноси за адвокатски хонорар от 650 лв. и пропорционалната такса по чл. 26 от ТТРЗЧСИ. В жалбата се навежда довод, че възнаграждението следва да бъде намалено до сумата от 200 лв., инкорпорирано в разпореждане от 30.08.2021 г. по изпълнително дело № 20218600401201, с което ЧСИ В.М. е отказала да намали приетото в изпълнителното производство възнаграждение за адвокат до сумата от 200 лв. Застъпен е довод, че с оглед вмененото задължение за длъжника да поддържа резерв изпълнението на изпълняемото право в кратък срок е гарантирано. Иска се адвокатското възнаграждение да бъде прието до сумата от 200 лв. по аргумент, че към момента на изпращане на поканата за доброволно изпълнение единственото извършено действие е образуване на изпълнителното дело, а в срока за доброволно изпълнение жалбоподателят е заплатил всички дължими суми. Смята, че заплатеното възнаграждение на основание чл. 10 т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения предполага извършено процесуално представителство с цел удовлетворяване на парично вземане, каквито обаче не са извършени. Иска се възнаграждението да бъде намалено до 200 лв., а въпросът за пропорционалните такси и таксата по т. 26 ТТЗЧСИ да бъде разрешен по същество и съответно да бъде редуцирана таксата по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ.

По жалбата е постъпил отговор от „Б.“ ООД – вискател в изпълнителното производство, представлявано от адв. Б.Х., с довод, че жалбата е просрочена. Смята да не е изпълнено в срок и указанието за внасяне на таксите. Оспорва и хонорарът да е прекомерен. Претендира разноси.

В мотивите си ЧСИ М.Г. смята жалбата за просрочена, тъй като съобщението за оспорваното постановление е връчено на 05.11.2020 г., а жалбата е с пощенско клеймо от 19.11.2020 г. Също смята, че приетият хонорар е в рамките на определения съгласно Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения пропорционално на размера на дълга

по чл. 7 от Наредбата.

Жалбата е подадена в срок. Както отбелязват вискателят и ЧСИ Г. от датното клеймо на пощенския плик се установява, че е постъпила в пощата на 19.11.2020 г. От наличното съобщение по л. 16 от представените в копие книжа от изпълнителното дело се налага извод, че съобщение за обжалваното постановление с указание да подлежи на обжалване в седмодневен срок е постъпило в регистратура на „Топлофикация София“ ЕАД на 05.11.2020 г. (четвъртък). Съгласно чл. 436 ГПК, считано от 24.12.2019 г., срокът за обжалване действията на съдебния изпълнител е двуседмичен и в случая изтича на 19.11.2020 г. При съобразяване и на правилото на чл. 62 ал. 2 ГПК депозираната жалба чрез пощенски оператор на 19.11.2020 г. се счита в срок като без значение остава кога е получена от ЧСИ Г. или е била регистрирана. Дължимата държавна такса е внесена.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Изпълнителното производство е образувано по искане на „Б.“ ЕООД и въз основа на цедирано му вземане срещу „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД за сумата 530 лв.

На 14.09.2020 г. е издадена покана за доброволно изпълнение с указание за дължими 530 лв., 300 лв. адвокатско възнаграждение, **първоначални такси** в размер на 168 лв. и **такси по ТТРЧСИ** в размер на 63,60 лв. На същата дата е връчено запорно съобщение на Общинска банка.

На 15.09.2020 г. по посочената в запорното съобщение сметка е нареден превод на сумата 1061,00 лв. и с писмо от същата дата представители на банката писмено уведомяват ЧСИ Г., че от сметка на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД с платежно нареждане е преведена дължимата сума от 1061,60 лв. – сбор от описаните суми в ПДИ и запорното съобщение.

На 17.09.2020 г. от името на длъжника по пощата е подадено възражение срещу размера на признатото вземане за адвокатско възнаграждение с искане да бъде намалено до 200 лв.

С обжалваното постановление е прието, че по изпълнителното дело е извършено процесуално представителство, насочено към удовлетворяване на вземането чрез защита и съдействие като още с молбата за образуване на производство е поискано налагане на запор на банкови сметки. Прието е сумата да съответства на минималния размер по чл. 10 т. 1 от Наредба 1 за минималните адвокатски възнаграждения (Наредбата), актуализирана към 31.07.2020 г. и е съобразена с размера на вземането.

От съдържанието на изпратените от ЧСИ Г. книжа не се установява договор за правна защита и съдействие. Отразената номерация не е последователна, налице е дублиране и данни за преправяне номерата на страниците, което поставя под въпрос пълнотата на приложеното копие. При все това предвид липсата на спор, че разход за адвокатско възнаграждение е направен, събиране на допълнителни доказателства в тази насока остава безпредметно.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

#### *Досежно размера на адвокатското възнаграждение*

Паричното задължение е носимо, поради което и надлежното му изпълнение изисква проявена инициатива от длъжника. Бездействието му да предприеме тази активност непосредствено след приключване на спора по принцип го ангажира да възстанови направените от кредитора разноски за събиране на вземането – арг. от чл. 79 ГПК. При все това обаче процесуалният закон определя производството по принудително изпълнение като двуфазно. Макар и законът по правило да ангажира отговорността за разноски в рамките на изпълнителното производство, нормата на чл. 79 т. 3 ГПК изрично я свързва с реализация на способ, довел до частично или пълно удовлетворяване на вземането. С други думи,

длъжникът **не дължи да възстанови разходите на вискателя, а да поеме тези разноси, които са били необходими** за заместване на липсващото доброволно изпълнение.

Вискателят е свободен да прецени дали да си осигури участието на адвокат и във факултативната фаза – при образуване на изпълнителното производство или при възникване на необходимостта за предприемане на действия за принудителна реализация на притезанието. Нормата на чл. 78 ал. 5 ГПК, приложима и в изпълнителното производство, овластява длъжникът да противопостави на претенция за възстановяване направен разход за адвокат, ако размерът на този разход превишава необходимото, за да бъде получена квалифицирана услуга в рамките на изпълнителното производство.

Самото производство предписва възможност за **доброволно изпълнение**. В тази негова фаза принудата като средство за реализация на подлежащото на изпълнение притезание е изключена. Затова и ангажиментът на адвоката е предопределен по съдържание и е ограничен във времето., обуславящо и фиксирания размер на възнаграждението (без оглед на съдържанието на изпълняемото право) – чл. 10 т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата) е предвидена сума от 200 лв.

Настоящият състав приема, че едва неудовлетвореното притезание в срока за доброволно изпълнение обосновава приложимост и на чл. 10 т. 2 от Наредбата. В тази хипотеза за остойностяване на възнаграждението се явява размерът на дълга. Бездействието на длъжника в срока по чл. 428 ал. 1 ГПК полага началото на неустановена по продължителност и обхват фаза на принудително изпълнение. От тези обстоятелства единствено може да бъде изведен възприетият подход за определяне размера на възнаграждението при съобразяване законоустановения критерий за оценка – справедливост и обоснованост (чл. 36 ал. 2 изр. второ ЗА). С други думи, възприетият механизъм за остойностяване на адвокатския труд аналогично на установения и в рамките на исковото производство намира своето оправдание единствено в неопределеността на обема работа и периода на ангажиментите. Необходимостта на този разход пряко произтича от неоправданото бездействие на длъжника.

Както бе посочено вече длъжникът дължи да възмезди вискателя за предварително ангажирания адвокат, само ако този разход се окаже необходим – вземането не е погасено изцяло в срока за доброволно изпълнение. В случая обаче е доказано, че вземането на вискателя е удовлетворено още в срока за доброволно изпълнение.

Макар и при подаване на молбата да е поискано налагане на заповед, това не сочи на извършено изпълнително действие по смисъла на чл. 10 ал. 2 от Наредбата. Именно защото във фазата на доброволно изпълнение принудата е изключена, поисканият и наложен заповед придобива обезпечителен характер (чл. 507 ал. 1 ГПК).

Без значение остава и обстоятелството дали сумата е преведена при условията на чл. 508 ал. 3 ГПК или по инициатива на длъжника. Извършеното плащане, по който и да било способ, води до погасяване на вземането и препятства последваща реализация на принуда. При тези обстоятелства предплатената сума за нереализирана целево предвидена фаза за принудително събиране на вземането макар и да обуславя разход за вискателя, не подлежи на възстановяване от длъжника аналогично на чл. 78 ал. 3 ГПК.

#### *Досежно таксата по т. 26 ТТЗЧСИ*

С оглед диспозитивното начало в процеса съдът е обвързан от обема на търсената защита, ограничена в случая до разликата над приспадащия се размер на таксата по чл. 26 ТТЗЧСИ, която е и единствената пропорционална такса в случая. От приложените книжа по изпълнителното производство не се установява ЧСИ Г. да е издала предписаната от чл. 79 ЗЧСИ, позволяваща представа за механизма, по който са формирани посочените в поканата за доброволно изпълнение суми от 168 лв. с указание да е формирана от *първоначални такси* и 63,60 лв. – *такси по ТТРЧСИ* По аргумент от чл. 78 ал. 3 вр. ал. 2 ЗЧСИ длъжникът дължи

да възстанови направени от взыскателя разноси, доколкото те са установени по вид и размер в ТТРЧСИ. С този източник на задължение в поканата се сочи единствено сумата от 63,60 лв., която обаче еднозначно е разграничена от първоначално начислени разноси. Таксата по т. 26 ТТРЧСИ е единствената резултатна такса, пряко произтичаща от събраната от ЧСИ сума в резултат на реализиран изпълнителен способ. Очертаният предмет на обжалване изключва от съдебен контрол начислените *първоначални такси*. Предвид ограничения предмет на изследване в настоящото производство съдът е ограничен до преценка за съответната за изпълняемото право такса, която в случая възлиза на 53 лв. Ето защо основателна е жалбата и в тази ѝ част.

## РЕШИ:

**ОТМЕНЯ** постановление за разноси от 30.09.2020 г. по изп.д. № 20208620400026 по описа на ЧСИ М.Г.-Д. в обжалваната част – адвокатско възнаграждение и пропорционална такса по т. 26 ТТРЧСИ като **ОПРЕДЕЛЯ** подлежащи на възстановяване от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД разноси съответно 200,00 лв. за адвокатско възнаграждение и 53 лв. – такса по чл. 26 ТТРЗЧСИ.

Решението не подлежи на обжалване - чл. 437 ал. 4 изр. второ ГПК.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_